

A Fővárosi Ítéltábla a () által képviselt (.) felperesnek a (ügyintéző ügyvéd) által képviselt alperes neve () alperes ellen felelősség megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2017. január 19-én meghozott 25.G.44.690/2014/49. számú ítélete ellen az alperes 50. sorszámu fellebbezése folytán a 2017. június 28-én megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi alperest, hogy fizessen meg 15 napon belül felperesnek 250.000 (kétszázötvenezer) forint + áfa perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az irányadó tényállás szerint alperes a cégnyilvántartás adataiból megállapíthatóan 2011. szeptember 27-től 2014. május 13-ig önálló aláírási joggal rendelkező ügyvezetője és 2014. február 26-ig egyedüli tagja volt a felperesi gazdasági társaságnak. 2013. január 18-tól 2014. február 26-ig a perben nem álló GYM is önálló aláírási joggal rendelkező ügyvezetője volt a felperesi gazdasági társaságnak, míg a perben nem álló SO 2014. február 26-tól 2014. május 13-ig látta el ugyanezt a tisztséget a felperesi társaságban. A társaság egyedüli tagja 2014. február 26-tól SO volt.

A felperesi társaság egyszerűsített éves beszámolójának letétbe helyezése a 2012. és 2013. üzleti években nem történt meg. 2013. augusztus 15-én az alperes üzletrészét SO részére értékesítette, valamint GYM együtt lemondott az ügyvezetői tisztségéről. A társaságban bekövetkezett változások átvezetése a cégnyilvántartásban nem történt meg, a Fővárosi Törvényszék Cégbírósága a felperes változás bejegyzése iránti kérelmét a 2013. december 7-én jogerőre emelkedett Cg.01-09-970086/14. számú végzésével elutasította. A 2014. február 26-i keltű okiratok szerint alperes ismét eladta üzletrészét SO részére, valamint GyM együtt lemondott az ügyvezetői tisztségről. A cégbírósághoz benyújtott okiratok és változásbejegyzési kérelem alapján a cégbíróság az alperes ügyvezetői tisztségét nem törölte.

A felperesi társaságnál a NAV Tolna Megyei Adóigazgatósága a 2013. július 16-án jogerőre emelkedett 844979142. ügyszámú határozatával 115.957.000 forint adóhiányt, 231.914.000 forint adóbírságot és 11.141.000 forint késedelmi pótlékot állapított meg. A Nemzeti Adó- és Vámhivatal a felperessel szembeni adóvégrehajtási eljárás során 2013. augusztus 6-án különböző vagyontárgyak foglалását foganatosította.

A Fővárosi Törvényszék az adós fizetéseképtelenségét a 2013. augusztus 28-án előterjesztett kérelem alapján a 2014. május 13-án közzétett végzésével megállapította, a felszámolási eljárásban a

hitelezők összesen 981.089.794 forint, valamint 121.520 euró összegben jelentettek be hitelezői igényt, mely igényeket a felszámoló nyilvántartásba vette.

A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes a felperesi társaság volt vezető tisztségviselőjeként a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetési feladatait nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látta el, és ezáltal a hitelezők kielégítését 121.520 euró és 981.089.794 forint összegben megghiúsította. Keresetében a felperesi társaság fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztének időpontját 2011. december 31. napjában határozta meg, mivel a 2011. december 31-i fordulónappal közzétett 2011-es évre vonatkozó mérleg szerint 58.295.000 forint értékű forgóeszköz állt a felperes rendelkezésére, amellyel szemben 91.946.000 forint rövid lejáratú kötelezettsége volt. Utalt arra is, hogy a hitelezői érdekek sérelmét vélelmezni kell a 2012-es és 2013-as üzleti évekre szóló egyszerűsített éves beszámoló elkészítésének és közzétételének hiánya okán, valamint az okból is, hogy a Cstv. 31. §-ában foglalt kötelezettségeinek az alperes nem tett eleget. A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte időpontja körében kifejtette, hogy a 2013. augusztus 6-án kelt foglalási jegyzőkönyv, és a cégbírószági iratok közt fellelhető, 2013. augusztus 15-i fordulónappal készült vagyonmérlegben megjelölt 204.562.000 forint értékű készletállománnyal a felperesi társaság nem rendelkezett. A 2013. augusztus 15. és 2013. december 31. közötti időszakban összesen 382.112 forint összegű jóváírás történt a felperes bankszámláján, melyből megállapítható, hogy felperes számottevő készletértékesítést nyilvánvalóan nem folytatott, mert a hivatkozott vagyonmérlegben szereplő készlettel nem rendelkezett. A felperesi keresetben foglaltak szerint az alperes ügyvezetői tisztségéről történő lemondása nem hatályosult, azonban az alperes felelőssége abban az esetben is megállapítható, ha a lemondás hatályosulása megállapítható. Felperes az alperes felelősségét megalapozó körülményként hivatkozott még keresetében arra is, hogy alperes a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte ismeretében nem tett meg mindent a társaság helyzetének rendezése, fizetőképességének helyreállítása, illetve a társaság ügyvezetésére alkalmas és képes új tag, illetve az ügyvezető bevonása érdekében. A társaságban meglévő üzletrészt olyan személy részére értékesítette, akinek még a személyazonossága sem tisztázott. Mindezek megkérdőjelezzik az üzleti szándékok valóságát, és a SO személye körüli bizonytalanságból az is következik, hogy alperes olyan személyre bízta az ügyvezetést, akinek a társaság ügyvezetésére valós szándéka nem volt, alperes tehát magára hagyta a társaságot.

Alperes a felperes keresetének elutasítását és perköltségben marasztalását kérte. Azzal védekezett, hogy a felszámolás kezdő időpontjában hatályos Cstv. 33/A. §-a a hitelezői érdekek figyelembe vételét és nem elsődlegességét írja elő a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követő időszakban tanúsított elvárható magatartásként. Hangsúlyozta, hogy 2013. augusztus 15-én az ügyvezetői tisztségéről lemondott, és az üzletrészt értékesítette. A cégbejegyzés elutasítása miatt került sor az üzletrész átruházással, illetve az ügyvezető váltással kapcsolatos okiratok 2014. február 26-án történt újbóli aláírására. Rámutatott, hogy a NAV Dél-budapesti Adóigazgatósága által megküldött iratanyag szerint a NAV 14/43/370048/447. számú megbízólevéllel indult eljárása alatt kihallgatott SA neve eltérő az üzletrész átruházási szerződésben szereplő és új ügyvezetővé váló SOTól. Személyi adataik is különbözők, melyre tekintettel a NAV eljárása alatt kihallgatott SA nyilatkozata, mely szerint az üzletrész átruházás aláírásának keltezésekor nem járt Magyarországon, a jogvita eldöntése szempontjából nem bír jelentőséggel. Vitatta a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét is, álláspontja szerint a 2011. évi mérlegadatokról erre nem vonható következtetés. E körben utalt rá, hogy 2011. szeptember 27-én történt meg a cégbejegyzése. A felperesi társaság beindításához nagyobb beruházások váltak szükségessé, melyek eredménye csak a későbbiekben jelentkezhetett. A társaság zöltség és gyümölcs kereskedelemmel foglalkozott, az árukészlet 2012. évi értékesítése biztosíthatta a pénzügyi egyensúlyt, sőt akár a nyereséges működés

megteremtésének lehetőségét. Vitatta azt is, hogy az iratátadás elmaradása a terhére lenne róható, mivel a felszámolás elrendelésekor már nem volt ügyvezető. Úgy vélte, a társaság működése 2013. július 16. napjáig eredményes, sőt nyereséges volt, melyet a 2013. augusztus 15-i fordulónappal készített vagyonmérleg is alátámaszt. Az adóhatósági kötelezettség (359.012.000 forint) levonásával megállapítható, hogy 2013. július 16-ig a társaság pénzügyi egyensúlyban volt, a forgóeszközeiből a kötelezettségeit teljesíteni tudta volna. Az adóhatósági határozat kézbesítését követően a gyorsan romló zöltség és gyümölcsáruból jelentős mennyiséget selejteznie kellett, az üzletész eladására pedig megromlott egészségi állapota miatt került sor. Kifejtette, a 2013. augusztus 15-i vagyonmérlegben szereplő 215.000.000 forint nagyságrendű követelés tekintetében nincs adat arra, hogy azok mikor jártak le, és milyen dokumentumokkal voltak alátámasztva. Az üzletész átruházáskor készült 2013. augusztus 15-i átadás-átvételi jegyzőkönyv tanúsága szerint az üzleti partnerek fizetési felszólítása megtörtént, a peres eljárások dokumentációja átadásra került, így a követelés törvényes úton történő behajtásának megkísérlésével jogszabályi kötelezettségeinek eleget tett, az üzleti partner fizetési késedelméért, vagy fizetési hajlandóságának hiányáért felelősség nem terheli.

A törvényszék ítéletében megállapította, hogy alperes a felperes fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkeztét követően ügyvezetési feladatait nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látta el, és ezáltal a hitelezők követeléseinek kielégítését 981.089.794 forint és 121.520 forint euró összegben megghiúsította. Ennek következtében a 981.089.794 forint és 121.520 euró erejéig kártérítési felelősséggel tartozik a felperes felszámolási eljárása során ki nem elégített hitelezői követelésekért. Kötelezte alperest a felperes javára 635.000 forint perköltség, valamint az államnak külön felhívásra 36.000 forint eljárási illeték megfizetésére.

Az ítélet indokolásában idézte „a gazdasági társaságokról szóló 2013. augusztus 15-én hatályos 2006. évi IV. törvény (Gt.) 31. § (1) bekezdés d), 99. § (1) bekezdés f) pontjában foglaltakat, valamint a 2013. augusztus 28-án hatályos, a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 33/A. § (1)-(3) bekezdésében foglaltakat, továbbá a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény (Sztv.) 2012. január 1. napjától hatályos 153. § (1) bekezdésében foglaltakat.

Kifejtette, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet vizsgálata során az adós gazdálkodására, vagyonára vonatkozó rendelkezésre álló éves beszámolókból foglaltak közül az eszköz oldalon szereplő forgóeszköz vagyon állítandó szembe a forrás oldalon szereplő rövid lejáratú kötelezettségekkel. E két mérlegelem az, amely rendeltetésénél fogva éven belüli szereppel bír. A rövid lejáratú pénzügyi kötelezettség teljesítéséhez ténylegesen likvid vagyon, azaz készpénzvagyon, illetőleg gyorsan készpénzzé tehető vagyon szükséges, amely nem feltétlenül azonos a teljes forgóeszköz állománnyal. Szigorú értelemben véve kizárólag a legjobb likviditással rendelkező készpénzvagyon az, amely a rövid lejáratú kötelezettségek biztos fedezetét jelenti. A készletek és a követelésállomány vonatkozásában a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet vizsgálata során szükséges figyelembe venni azok likviditási jellemzőit is, hiszen amennyiben adott gazdasági társaság követelésállománya hosszabb ideje állandó, az a követeléstől nem likvid jellegét támasztja alá. Idézte a felperes 2011-es gazdálkodási évre vonatkozó egyszerűsített éves beszámolójának adatait, mely szerint a felperes 58.295.000 forint összegű forgóeszközével - amelyből 40.165.000 forint készlet, 17.603.000 forint követelés és 527.000 forint pénzeszköz - 91.946.000 forint összegű rövid lejáratú kötelezettség állt szemben. A mérlegadatokról megállapítható az is, hogy a felperes saját tőkéje -33.561.000 forintba csökkent. Az alperes feltevése tehát, mely szerint 58.000.000 forintnyi eszközállomány működtetése mellett a következő években a társaság pénzügyi egyensúlya biztosítható volt, valamint a szektorban szokásos kereskedelmi haszon figyelembevételével az árukészlet 2012. évi értékesítése biztosíthatta a pénzügyi egyensúlyt, sőt akár a nyereséges működés megteremtésének lehetőségét, alkalmatlan a 2011. évi mérlegadatokról megállapítható fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte hiányának megállapítására.

Különös tekintettel arra, hogy alperes e körben csupán feltételezésekbe bocsátkozott, továbbá az árukészlet értékesítése körében bizonyítékot és bizonyítási indítványt nem tett. A Nemzeti Adó- és Vámhivatal 2013. augusztus 6-i jegyzőkönyvéből megállapíthatóan a felperes a székhelyén található hűtőházban árukészlettel nem rendelkezett, és az alperes semmilyen értékelhető bizonyítékot nem szolgáltatott és bizonyítási indítványt sem terjesztett elő a 2013. augusztus 15-i vagyonmérlegben feltüntetett 204.000.000 forint nagyságrendű készletállomány értékesítésére, illetőleg selejtezésére. Ezért a törvényszék az alperesnek a készletállomány meglétére, értékesítésére, selejtezésére vonatkozó állításait valóban nem fogadta el. Mindebből következően a 2013. augusztus 15-i vagyonmérlegben feltüntetett készletállomány figyelmen kívül volt hagyandó a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet vizsgálatánál. A fenti adatokból a törvényszék arra a következtetésre jutott, hogy a felperes 2011. december 31-én fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetbe került, és ez a helyzet folyamatosan fennállt.

A NAV Dél-budapesti Adóigazgatósága által megküldött iratanyagból megállapította, hogy a 14/43/370048/447. számú megbízólevéllel indult eljárásban meghallgatott SA és a felperesi társaság új ügyvezetőjévé megválasztott, valamint egyedüli tagjává váló SO neve, anyja neve és lakcíme eltérő, melyre tekintettel nem volt kétséget kizáróan megállapítható, hogy a NAV eljárása alatt meghallgatott SA személye megegyezik SO új ügyvezető és tag személyével. A két személy azonossága a tanúk (GyM és NSzK) vallomásaiból sem volt megállapítható. Így felperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy az alperes ügyvezetői tisztsége a felszámolás kezdő időpontjáig fennállott. A törvényszék a 2013. augusztus 15-én kelt üzletész átruházási szerződésben foglaltak, a taggyűlési határozatban írtak, valamint SO elfogadó nyilatkozata alapján azt állapította meg, hogy az alperes ügyvezetői jogviszonya 2013. augusztus 15-én a Gt. 31. § (1) bekezdés d) pontja alapján lemondással megszűnt, a lemondás hatályosult a társaság irányában, míg tagsági jogviszonya a Gt. 99. § (1) bekezdés f) pontja alapján szűnt meg, ugyanezen időpontban. Utalt rá, hogy sem az ügyvezetői tisztség megszűnésének, sem a tagsági viszony megszűnésének tényét nem érinti, hogy mindezen adatok cégbírósági átvezetése nem történt meg. Mindezek alapján az alperesnek már nem volt kötelessége a 2013. évi éves beszámoló közzététele és letétbe helyezése, mivel 2014 májusában már nem volt ügyvezető, melyre tekintettel a hitelezői érdekek sérelmének vétele az alperes vonatkozásában a 2012. évre vonatkozó éves beszámoló közzétételének és letétbe helyezésének elmulasztása miatt állt fenn a Cstv. 33/A. § (3) bekezdése alapján. A törvényszék a Cstv. 33/A. §-ában meghatározott vélelem körében kifejtette, hogy ez esetben a hitelezők érdekeit sértő magatartást ellenkező bizonyításáig bizonyítottnak kell tekinteni, ha az említett jogszabályban felsorolt tényállási elemek megvalósulnak. Mindez perbeli esetben azt jelenti, hogy ha a felperes bizonyította a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét, annak időpontját, valamint a hitelezői követelések teljes kielégítésének megghiúsulását, ez utóbbiakat a vélelmezett hitelezői érdekeket sértő vezetői magatartással okozati összefüggésben állónak kell tekinteni. Az alperes annak bizonyításával menthette volna ki magát a felelősség alól, hogy az adott helyzetben az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható valamennyi intézkedést megtette a hitelezői veszteségek elkerülése, csökkentése érdekében, továbbá minden olyan intézkedést megtett, amellyel a felperesi társaság gazdasági életből történő jogszerű kivezetését és a meglévő vagyon megóvását elérhette, annak szem előtt tartásával, hogy a felperesi társaság hitelezőinek követelése a lehető legnagyobb mértékben kielégítést nyerhessenek. A fenyegető fizetéseképtelenség állapotába került gazdasági társaság vezető tisztségviselőjének elsődleges feladata a hitelezői veszteségek minimalizálása, a fizetéseképtelen gazdálkodó szervezet gazdaságból való mielőbbi és szabályozott kivezetése. Amennyiben a közeli csődhelyzet ellenére a vezető tisztségviselő a jogszabályban előírt követelményeket megszegve nem veszi figyelembe a hitelezők jogos elvárásait és nem a jogszabályban szabályozott módot választja a társaság gazdaságból történő kivonulásához [Gt. 143. § (3) bekezdése], mögöttes felelőssége alapján a magánvagyonából köteles helytállni a társaság hitelezőivel szemben, pótolva a csődtömeg hiányát. A törvényszék rögzítette, hogy alperes a fenti

bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget. A 2013. augusztus 15-i vagyonmérlegben feltüntetett 204.562.000 forint értékű, készletre vonatkozó állításait a bíróság értékelhető bizonyíték, illetve bizonyítási indítvány hiányában valónak nem fogadta el. Megállapította, hogy alperes ügyvezetőként nem a jogszabályban szabályozott módot választotta a felperes gazdaságból történő kivezetéséhez annak ellenére, hogy a társaság egyedüli tagjaként és a tényleges ügyvezetést ellátó képviselőjeként valamennyi szükséges társasági kompetencia az ő kezében összpontosult. Nem döntött a felperes jogutód nélküli megszűnéséről, sem pedig pótbefizetéssel a pénzügyi helyzet megoldásáról. E két jogszerű és indokolt lépés helyett annyit tett, hogy a 359.000.000 forintos adófizetési kötelezettséget megállapító NAV határozat jogerőre emelkedését és a felperes székhelyén 2013. augusztus 6-án a NAV által végzett végrehajtási cselekményt követően értékesítette a felperesben lévő, a törzsbetét 100%-át jelentő üzletrészt, ezzel együtt elérve a vezetői tisztségviselői jogviszonya megszűnését is. Utalt arra is a törvényszék, hogy alperes a felelősség alóli mentesüléséhez értékelhető bizonyítást nem ajánlott fel, meg sem kísérelte eljárásával kapcsolatban azt alátámasztani, hogy mindent megtett a hitelezők veszteségének csökkentése érdekében. A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte után a vezető tisztségviselő akkor jár el a hitelezői érdekek elsődlegessége követelményének megfelelően, ha mindent megtesz a gazdasági életben már nem működtethető adós gazdasági életből való kivezetése érdekében, nem köt újabb szerződéseket, nem vállal fizetési kötelezettséget az adós nevében és intézkedik a legfőbb szerv ülésének összehívásával a tagokra háruló döntések meghozatala érdekében. A törvényszék utalt rá, hogy amennyiben a társaság fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkezte után kerül sor az egyedüli tag üzletrészeinek elidegenítésére, és azzal egyidejűleg a képviseleti jog megszűnésére, és nem ismert a kilépés egyéb elfogadható indoka, az ügylet jellegét az előre látható joghatás szempontjából szükséges értékelni. Többlettényállási elem bizonyítása nélkül egyedül arra lehet következtetni a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követő üzletrész értékesítéssel elért ügyvezetőváltással kapcsolatban, hogy az egyszemélyes társaság ügyvezető tagja a tagsági jogviszonya felhasználásával tudott megválni ügyvezetői tisztségétől, elkerülendő a hitelezőkkel szembeni helytállást, illetve az adós vagyonával való elszámolás kötelezettségét a felszámoló irányába. Rámutatott e körben a törvényszék arra, miszerint GyM tanú előadta, hogy a felperes ügyeiben nem hozott döntést, mivel csak arra az esetre vállalta az ügyvezetést, amennyiben azt az alperes a betegsége miatt nem tudná ellátni, melyből következően az alperest az állítólagosan megromlott egészségi állapota nem akadályozta az ügyvezetői feladatai ellátásában. Minderre tekintettel nem fogadta el a törvényszék valónak azt, hogy az üzletrész átruházására és az ügyvezetői tisztségről történt lemondásra az alperes megromlott egészségi állapota miatt került sor. Csődközeletben lévő társaság esetén alapvető érdek és praktikus szempont is szól amellett, hogy fennmaradjon az adós működésével és pénzügyi helyzetével tisztában lévő ügyvezető jogviszonya. Az alperes nem fejtette ki és nem is bizonyította, hogy üzletrészeinek átruházása, illetve azzal együtt ügyvezetői tisztségének megszűnése és az új képviselő kinevezése miként felelt meg a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben lévő felperes, avagy a hitelezők érdekeinek. Az alperes a per tárgyalásán személyes megjelenésére kötelezés ellenére nem jelent meg, nyilatkozatának elmaradásával nem merült fel adat arra, hogy a csődközeletben lévő társaság élén meggyőződött-e az üzletrész vevőinek szándékáról és lehetőségeiről a felperesi társaságot érintően, valamint a hitelezők követeléseinek rendezésével kapcsolatban. Nem állapítható meg, hogy a társaság átruházására az üzleti életben közismerten, avagy az alperes személyes tapasztalata és információi szerint megbízható személy részére került sor, ami nem veszélyeztette a hitelezői igények kielégítését az adós még meglévő vagyonából. Az alperes tényállítása és bizonyítása nélkül nem állapítható meg jóhiszeműsége a 2013. augusztus 15-i szervezeti változások tekintetében, így az sem állapítható meg, hogy a hitelezői érdekekkel összhangban a hitelezői veszteség minimalizálása érdekében történt a képviseleti jog megszüntetése

a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően, az alperesi üzletrész értékesítés szükségeszerű velejárójaként.

Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben elsődlegesen az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára történő utasítását, másodlagosan az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a felperes keresetének elutasítását, valamint a másodfokú eljárással felmerülő perköltség megfizetésére kötelezését kérte.

Jogorvoslati kérelmében idézte az elsőfokú bíróság ítéletének az ügyvezetői felelőssége megállapítása körében tett jogi indokolását, és hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság által a terhére rótt hitelezői érdekeket sértő magatartás semmiféle okozati összefüggésben nem áll a bejelentett hitelezői igények kielégítetlenségével. Az volt az álláspontja, hogy az elsőfokú bíróság a tényállás felderítése iránti kötelezettségének nem tett eleget, mivel nem tett megállapítást arra nézve, hogy a bejelentett hitelezői igények milyen összeg erejéig kielégítetlenek, az ítélet csak a nyilvántartásba vételre utal. Tévesnek találta az elsőfokú bíróságnak azt a megállapítását is, hogy a felperesi társaság 2011. december 31. napjától kezdődően folyamatosan fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt. Úgy vélte, ennek ellentmond a felperesi társaság bankszámlaforgalma, amelynek adatai alapján megállapítható, hogy a társaság számlaforgalma az alperes ügyvezetőségének ideje alatt a NAV inkasszó beérkeztéig folyamatosan egyensúlyban volt, bevételei a kiadásait fedezték. Hangsúlyozta, e tényét támasztja alá az általa 2015. november 17. napján A/4. sorszám alatt csatolt igazságügyi könyvszakértői vélemény is, mely szerint a társaság 2013. július 15. napjától 1,04-es likviditási mutatóval rendelkezett, amely azt jelenti, hogy 406.000.000 forintnyi kötelezettséggel szemben 423.000.000 forintnyi rövid lejáratú eszköz szerepelt, amely megfelelő a társaság kötelezettségeinek teljesítéséhez, azaz a társaság - a NAV határozat jogerőre emelkedését megelőzően - nem volt fizetéseképtelenségi helyzetben. Sérelmezte, hogy a törvényszék Horváth János igazságügyi adó, járulék-, könyv-, és tőkepiaci szakértő szakértői véleményét nem vonta az értékelése körébe, annak mellőzéséről az indokolásban számot nem adott, amely álláspontja szerint ellentétes a Pp. 221. § (1) bekezdésében írtakkal. Nem találta okszerűnek az elsőfokú bíróság következtetését, mely szerint GyM vallomása alapján megállapítható lett volna, hogy az alperes ügyvezetői feladatainak ellátásában megromlott egészségi állapota miatt nem volt akadályoztatott. Az alperes betegségére vonatkozó adatokat az alperes 2015. november 20-i tárgyaláson becsatolt írásbeli nyilatkozata, továbbá a NAV által 2015. január 9. napján megküldött, iratok közt fellelhető - GyM meghallgatásáról felvett - 2014. január 6. és 2014. február 27-i jegyzőkönyvek is alátámasztják. Hangsúlyozta továbbá, semmilyen adat nem utal arra, hogy a felperesi cég üzletrészét és az ügyvezetői tisztséget átvevő SONAK a cég működtetésére ne állt volna fel valódi szándéka, ilyen körülmény az ügyletben részes GyM és az okiratszerkesztő ügyvéd tanúvallomása alapján sem állapítható meg. Kifejtette, hogy a vevő a társaság pénzügyi helyzetével, illetve a társasággal szemben támasztott hitelezői követelésekkel tisztában volt, ennek ismeretében vásárolta meg az üzletrészt és vállalta a társaság ügyvezetését. Úgy vélte, ennek ellenkezőjét az elsőfokú bíróság iratellenesen állapította meg, SO ügyvezető intézkedéseinek elmulasztása miatt az alperes pedig felelőssé nem tehető. A 2013. augusztus 15-i fordulónappal készített közbenső mérleg és könyvvizsgálói jelentés a könyvvizsgáló által záradékolt számviteli dokumentum, ennek tartalmát ellenkező bizonyításig valónak kell elfogadni. Nem értékelhető alperes terhére, hogy az általa bejelentett könyvvizsgálói záradékon is szereplő lakcímről Speck Andrea könyvvizsgáló nem volt idézhető. Azzal is érvelt, önmagából abból a tényből, hogy a 2013. augusztus 6. napján felvett NAV foglалási jegyzőkönyv szerint a felperesi társaság székhelyén árukészlet nem volt fellelhető, nem következik, hogy a 204.000.000 forint értékű készlet valójában nem is volt meg. Mindössze annyi állapítható meg, hogy a készlet nem volt a cég székhelyén. Ettől függetlenül az lehetett éppen szállítás alatt, vagy eltérő tárolási helyen is. Kifejtette, hogy a selejtezési jegyzőkönyvek hiánya sem

róható alperes terhére, mivel a cégiratok 2013. augusztus 15. napján teljes körűen átadásra kerültek SO részére.

Összegezőként rögzítette, a rendelkezésre álló adatok alapján az állapítható meg, hogy alperes a megromlott egészségi állapota miatt ruházta át a felperesi cég üzletvezetését és mondott le egyidejűleg az ügyvezetői tisztségéről. A társaság likviditása a NAV határozat jogerőre emelkedéséig rendben volt, bevételei a kiadásait fedezték, a cég nem volt fizetésképtelen. A társaság 2013 augusztusáig folyamatosan működött, üzletszerű gazdasági tevékenységet folytatott, ennek során 2013 júliusában is 22.000.000 forintos bankszámla forgalmat bonyolított, amelynek során a terhelések és jóváírások egyensúlyban voltak. Alperes terhére vagyontmentés nem volt megállapítható, az átadott iratok tanúsága szerint a társaság adósaival szemben a követelés érvényesítési eljárásokat is megindította, azok eredménytelensége alperes terhére nem róható. Az elsőfokú bíróság által az alperes terhére rótt ügyvezetői magatartás nem áll okozati összefüggésben a kielégítetlen hitelezői igényekkel, mivel a hitelezők annak megtartása esetén sem kerülhettek volna bizonyítottan jobb helyzetbe. Úgy vélte, nem utal adat arra sem, hogy az üzletrész SO részére történő átruházása és az ügyvezetői tisztség átadása az aláírás időpontjában nem szolgálta a hitelezői érdekek elsődlegességét. A társaság a vevő által ismert pénzügyi helyzetben került átruházásra, melynek rendezésére az új ügyvezető a tisztség elvállalásával maga vállalkozott. Az utóbb beálló következményekért az alperes nem felelhet, mivel az részéről az aláírás időpontjában nem volt előre látható. Kérte részére személyes költségmentesség, másodlagosan illetékfeljegyzési jog engedélyezését. Kérelmét a törvényszék az 51. sorszámú végzésével jogerősen elutasította.

Felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és alperes másodfokú eljárás költségeiben való marasztalását kérte.

Az volt az álláspontja, hogy a törvényszék megalapozottan, tényszerűen, az okirati bizonyítékokra alapítottnan helyesen foglalt állást a fizetésképtelenségi helyzet időpontját illetően, ennek ellenkezőjét alperes nem bizonyította. Hangsúlyozta, az alperes által becsatolt könyvszakértői véleménynek a kialakult bírói gyakorlat értelmében csak olyan mértékű bizonyító erő tulajdonítható, mint az alperes saját nyilatkozatának. Hangoztatta azt is, hogy a bankszámla adatok alapján nem az állapítható meg, hogy a társaság nem fizetésképtelen, hanem az, hogy a bevételek és kiadások hozzávetőlegesen, nagyságrendileg egymással egyensúlyban voltak, tehát nem teremthettek forrást a bevételek olyan mértékű készletezésre, mint amelyet az alperes a fizetőképesség bizonyítása érdekében állított. A felszámolási eljárás elrendelésére egyébként nem a szállítói követelések, hanem adótartozás miatt került sor. Az alperes megromlott egészségi állapotával és az azzal összefüggésben levont következtetésekkel kapcsolatban felperes arra utalt, hogy alperes az elsőfokú ítéletnek az egészségi állapotával kapcsolatos megállapításait hiányosan hivatkozza, abból megtévesztő megállapításokat tesz. A törvényszék okszerűen jutott GyM tanú nyilatkozatából arra a következtetésre, hogy GyM nem az alperes betegsége miatt, ügyvezetői tisztségében való akadályoztatás okából került ügyvezetőként kinevezésre, mivel saját bevallása szerint semmilyen tevékenységet nem látott el ügyvezetőként. Mindez azt bizonyítja, hogy alperest a betegsége nem akadályozta az ügyvezetői teendők ellátásában. Az alperes e logikus következtetésre fellebbezésében nem tért ki, csupán kiragadott egy mondatot a tanú nyilatkozatából saját álláspontjának igazolása érdekében. Mindez azonban az elsőfokú bíróság gondolatmenetének helyességét nem cáfolja. A SO részére történő üzletrész átruházás minősítése tekintetében felperesi álláspont szerint a körülmények alapján egyértelmű, hogy SONak nem lehettek megalapozott szándékai a társaság működtetése, konszolidálása, fizetőképességének helyreállítása tekintetében. Erre utal különösen az is, hogy a hivatkozott személy az eljárás során is fellelhetetlen volt, kiléte szándékaira senki nem tudott érdemi nyilatkozatot tenni, és erre az alperes sem tudott kézzelfogható bizonyítékot szolgáltatni az eljárás során. A hivatkozott üzlet és adásvétel kapcsán az alperes csupán

bizonyító erővel nem bíró saját nyilatkozataira, érvelésére hagyatkozik, azt azonban semmivel sem támasztja alá.

A fellebbezés nem alapos.

A törvényszék a jogvita elbírálására irányadó tényállást helyesen állapította meg, és egyetértett az ítéletábra az abból levont, az alperesi ügyvezető felelősségének megállapítását eredményező jogkövetkeztetésével is. Az alperes fellebbezésében foglaltak nem eredményezték az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítását, de az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását sem.

Az ítéletábra ezért az elsőfokú bíróság ítéletét - annak helytálló indokai alapján - a Pp. 253. § (2) bekezdésében írtak szerint - utalva a Pp. 254. § (3) bekezdésében foglaltakra - helybenhagyta.

A fellebbezésben foglaltakra figyelemmel az ítéletábra az alábbiakat emeli ki.

A törvényszék a Cstv. 33/A. § (3) bekezdésében szabályozott vélelem alkalmazhatósága körében helyesen mutatott rá arra a fellebbezésben kiemelt és alap nélkül cáfolt összefüggésre, hogy ha a felperes bizonyítja a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezését, annak időpontját, valamint a hitelezői követelések teljes kielégítésének megghiúsulását, ez utóbbiakat a vélelmezett hitelezői érdekeket sértő vezetői magatartással okozati összefüggésben állónak kell tekinteni. Az adott ügyben a vélelem alkalmazhatóságát az az ügyvezetői magatartás tette lehetővé, hogy alperes nem helyezte letétbe a 2012. évi beszámolót, megakadályozva ezzel annak közzétételét. Az alperes részéről azonban nem csak ez a magatartás volt hitelezői érdeket sértő, hanem azok az elsőfokú ítéletben felsorolt további magatartások, illetve mulasztások, amelyekkel szemben alperesnek nem sikerült bizonyítania, hogy mindent megtett a hitelezői veszteségek csökkentése érdekében. Alappal róta a törvényszék alperes terhére, hogy ügyvezetőként nem a megfelelő, jogszabályban szabályozott módot választotta a felperes gazdasági életből történő kivezetéséhez, nem döntött a felperes jogutód nélküli megszüntetéséről, sem pedig pótbefizetéssel a pénzügyi helyzete rendezéséről. Okszerűen látott összefüggést továbbá a törvényszék az alperes mulasztásai, és a között az alperesi magatartás között is, hogy a felperes székhelyén a Nemzeti Adó- és Vámhivatal által végzett végrehajtási cselekményt követően értékesítette a felperesben lévő, a törzsbetét 100%-át kitevő üzletrészt, lemondva ezzel egyidejűleg az ügyvezetői tisztségéről is.

Megalapozatlanul vonja kétségbe alperes a törvényszék fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet időpontjára tett megállapítását is. A törvényszék ítéletében az alperes által képviselt társaság 2011. évi egyszerűsített éves beszámoló adataiból helyesen vezette le a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét és az alperes - fellebbezésében is megismételt - védekezésében foglaltakra figyelemmel rámutatott annak ellentmondásosságára is. Kiemeli az ítéletábra, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet vizsgálata során nem a bankszámla forgalom egyensúlyának, hanem az elsőfokú bíróság által kifejtettekkel egyezően, a likviditási mutatónak van jelentősége. Az alperes részéről az elsőfokú eljárásban csatolt igazságügyi könyvszakértői vélemény - ahogy erre felperes is helytállóan utalt a fellebbezési ellenkérelmében - a fél előadásaként értékelhető bizonyító erővel bír, különös figyelemmel arra is, hogy a könyvvizsgálói záradékon is szereplő SA könyvvizsgáló tanúkenti kihallgatása nem volt lehetséges, a könyvvizsgáló a záradékon is szereplő lakcímről nem volt idézhető.

Tévesen érvel alperes fellebbezésében azzal is, önmagában annak tényéből, hogy a 2013. augusztus 6. napján felvett NAV foglalkási jegyzőkönyv tanúsága szerint a felperesi társaság székhelyén

árúkészlet nem volt fellelhető, nem következik a 204.000.000 forint értékű készlet eltűnése sem. Alperes ugyanis a vagyonmérlegben feltüntetett 204.562.000 forint értékű készlet meglétére vonatkozó állításait nem bizonyította, így értékelhető bizonyíték, illetve ennek bizonyítására irányuló indítvány hiányában a készlet létezésére tett állítását a törvényszék jogszerűen hagyta figyelmen kívül.

Nem helytálló alperesnek az a fellebbezési állítása sem, miszerint nem áll rendelkezésre olyan peradat, amely azt igazolná, hogy a felperesi cég üzletrészét és az ügyvezetői tisztséget átvevő SOnak ne állt volna fenn valódi szándéka a társaság működtetésére. A törvényszék az ügyvezetői jogállással összefüggésben vizsgálta a hitelezői érdekeknek megfelelő eljárását alperesnek, és többlettényállási elem bizonyítása nélkül alappal vont le azt a következtetést, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követő üzletrész értékesítéssel elért ügyvezetőváltással kapcsolatban az egyszemélyes társaság ügyvezető tagja a tagsági jogviszonya felhasználásával tudott megválni ügyvezetői tisztségétől, elkerülve ezzel a hitelezőkkel szembeni helytállást, illetve az adós vagyonával való elszámolás kötelezettségét a felszámoló felé. Az elsőfokú eljárásban tanúként kihallgatott GyM e körben tett nyilatkozatát helytállóan értékelte a törvényszék akként, amely megdöntötte az alperesnek azt az állítását, hogy az üzletrész átruházására és az ügyvezetői tisztségről történt lemondásra az alperes megromlott egészségi állapota miatt került sor. A fellebbezésben hivatkozott, GyM tanúvallomásából kiragadott gondolatsor nem volt alkalmas a törvényszék tanúvallomás egészéből levont következtetésének a cáfolatára.

A Cstv. 33/A. § (3) bekezdésében foglalt vélelem alkalmazhatóságára figyelemmel nem bír jelentőséggel alperesnek az a fellebbezési érvelése sem, hogy az alperes terhére rótt ügyvezetői magatartások megvalósulása esetén sem kerülhettek volna a hitelezők bizonyítottan jobb helyzetbe. Az alperes ugyanis a 2013. augusztus 15-i szervezeti változások tekintetében nem bizonyította, hogy a hitelezői érdekekre figyelemmel történt meg a képviseleti jog megszüntetése az üzletrész értékesítés szükségsszerű következményeként. Végezetül hangsúlyozandó, hogy a törvényszék helyesen értékelte alperes terhére azt a perbeli magatartását is, hogy az elsőfokú eljárásban szabályszerű idézés ellenére nem jelent meg, megakadályozva ezzel személyes meghallgatásának foganatosítását.

Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján az eljárással felmerült költségeit maga viseli, megfizetni tartozik továbbá a felperes másodfokú eljárással felmerült perköltségét, melynek összegét az ítéletábla a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) és 4/A. § (1) bekezdései alapján hivatalból, mérlegeléssel 250.000 forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjban állapította meg.

Budapest, 2017. június 28.

Dr. Hunyady Mariann s.k.
a tanács elnöke

Dr. Czifra Veronika s.k.
előadó bíró

Dr. Lente Sándor s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

bíróági ügyintéző